

CÓ MỘT MỐI BUỒN KHÔNG NÓI ĐƯỢC

(Tự Truyện 28)

*Có một mối buồn không nói được
ở trần gian hết chốn quay lưng
một giọt sương đêm nằm thao thức
trong nụ hoa chưa nở một lần*
(thơ TNH)

Ba giờ sáng thứ Tư ngày 7/2/1996 (19 Tết)

Ngồi nơi bàn viết, nghe tiếng xe quét đường quen thuộc đi qua, lạ thay, những âm thanh sao thân thiết với tôi dường ấy! Đường vắng, không khí vẫn lạnh băng giá buốt. Trái tim tôi chớm phần nào tĩnh định. Tự nhủ mình, bây giờ là hãy nên nhìn vào thực tế. Thực tế chính là tình thương vô bờ của bà mẹ già 70 tuổi và sự cần thiết tôi ghê gớm của đứa con gái 8 tuổi. Chứ thực tế không phải là sự muốn ở lại hay ra đi của TNH. Mọi việc đều có số phận của nó. Chẳng nên nghĩ ngợi nhiều mà chi.

[]

Chiều thứ Năm ngày 8/2/1996 (20 Tết), cho Âu Cơ làm bài xong, tôi mời TNH đi uống *café*.

Tại quán Mc Donald gần nhà, tôi và TNH ngồi thật lâu trước hai cốc *café* đậm. Nơi TNH có nét áy náy dấu vẫn không che giấu đi cái vẻ "**sấn sàng nổi giận**"¹ xảy ra hằng ngày khởi đi từ hơn tháng trước. Tâm tư tôi lạnh băng, quay nhìn giòng đường xe cộ, rồi lại nhìn thẳng TNH:

"Em mời bố ra đây uống *café* là chỉ để nói với bố những lời thật nhất sau nhiều đêm suy nghĩ."

TNH nhìn trả lại tôi, vẻ cực kỳ khiêu khích, nhưng trong đó biểu tỏ nên chút nghi ngờ khác lạ. Tôi cười lạt:

"Xưa nay với bất cứ ai, em cũng đều nói lời thành thật. Bây giờ với bố lại càng là những lời cuối cùng thật nhất. Vậy bố có muốn nghe không?"

TNH hất hàm nhìn tôi:

"Em nói đi!"

Hớp xong ngụm *café*, tôi chậm rãi:

"Từ buổi Jan. 11/1996 bố ở Pennsylvania về đến nay, nghe bố nói rằng bố bị *frozen* cây viết và luôn trọn con người, quả tình lòng em vô cùng rung động. Em cứ loay hoay theo cả chục lý do để mong cứu vãn chút nào cho bố. Em đi từ điểm trên từng mỗi bước... Bước thứ nhất về công việc. Sau một lần nghe Từ Hiếu Côn phàn nàn qua điện thoại rằng dạo gần đây bố thường bỏ bê phần hành của bố trong công ty Janitorial Services hùn chung với anh ta, em đã nghĩ giùm

¹ (Note: Feb. 25/2016, thứ Năm).

Đây cũng THẬT ĐÚNG là thái độ Âu Cơ đối với tôi từ hơn một năm qua.

bố cái điều 'bố không thể ở lại làm việc bên cạnh Từ Hiếu Côn dù cách gì chăng nữa.' Em định sang cái nhà in của Liễu cho bố tự đứng ra điều hành lấy..."

Tôi chưa dứt lời đã nhìn thấy cái cau mày dữ tợn của TNH. TNH hỏi:

"Em còn định lái cuộc đời bố đến bao giờ nữa? Em tưởng bố sẽ ở lại để nhận cái nhà in của Liễu sao? Một điều bố nói thật, **bố chắc chắn sẽ ra đi!**"²

Tôi cười khẩy:

"Em xin nhắc ngay cho bố nhớ hai điều, thứ nhất, **trong lòng em không còn chút nào ý định muốn giữ bố**³; thứ hai, cuộc trò chuyện hôm nay cực kỳ quan trọng, nếu bố không muốn nghe, mình có thể ngưng ngay tại đây."

TNH dịu giọng:

"Em nói đi!"

Tôi gật:

"Cảm ơn sự hiểu biết của bố. Khi em nói đến việc muốn sang lại cái nhà in của Liễu có nghĩa là thương quý bố, muốn bố có một *business* do chính bố đơn thân làm chủ mà không cần hùn hạp cùng ai hết. **Tấm lòng em, bố tin hay không, giờ phút này đối với em không còn cần thiết**, nhưng quả nó là như thế."⁴

Tôi ngừng, uống *café* rồi tiếp:

"Bước thứ nhất bố không nhận và em cũng không làm gì được. Sau đó em vẫn tiếp tục đi tìm lý do tại sao có sự *frozen* trong bố. Một đêm, như đã kể bố nghe, khi bố lên Văn Thanh chơi, ở nhà, em tự hạ mình mà gọi cho bà kia để 'xin nhường chồng cho bà ấy'. Lúc bấy giờ, bà ta bảo em rằng 'không còn liên lạc gì với bố kể từ ngày 27/12/1995 sau khi em khám phá ra mọi chuyện'. Luôn cả bố cũng đôi lần xác quyết như vậy, và em tin bố, như 8 năm qua đã từng tin. Vậy, sự *frozen* cũng chẳng đến từ lý do tình cảm bị thất vọng. Biết thế, em càng thêm hối hận và đau khổ. Em tự gán cho mình cái trách nhiệm trên sự *frozen* của cây viết bố như mấy lúc gần đây bố thường đổ trên em điều ấy."

TNH ngồi im. Tôi cười nhạt:

"Em kể bố nghe điều này. Khi cuốn Nhật Nguyệt I vừa phát hành, có cô bạn quen gọi đến em, khóc và nói: 'Tại sao cuộc đời chị buồn quá?' Em đáp lửng lơ: 'Cuốn II còn buồn hơn nữa.' Cô hỏi ngay: 'Bao giờ cuốn II xuất hiện?' Em đáp: 'Đang viết sắp xong, nhưng chắc chẳng còn dịp ra bởi đâu còn TNH hỗ trợ trong việc ấn in.' Cô kêu lên: 'Bao giờ muốn in, chị báo em biết, em sẵn sàng bảo trợ hết.' Bố biết điều gì đã xảy ra trong em lúc nghe cô ấy nói như thế? Em chẳng hề nghĩ đến điều in Nhật Nguyệt II mà chỉ muốn mượn thẳng số tiền cho bố in cuốn Sắc Tộc VN."

² (Note: Thứ Năm 25/2/2016).

Là lời Âu Cơ nói cùng tôi 20 năm kể tiếp!

³ (Note: Feb. 25/2016)

Cũng là lời tôi nhưng với cảm xúc CAM ĐÀNH CHỊU THUA trước đứa con gái nhỏ thân yêu.

⁴ (Note: Feb. 25/2016).

Chính xác là ý nghĩ tôi theo chuyện Âu Cơ 20 năm sau.

Ánh mắt TNH vẫn không rời đôi môi tôi. Tôi cũng nhìn trả lại TNH chăm chú. Tôi không tìm thấy nét gì trên đó ngoài một nỗi lạnh băng khó hiểu. Trong trí thoáng nghe rùng mình vì sự khôn ngoan của cái đầu TNH mà tôi từng biết. Tự hỏi: *‘TNH đang tính toán điều gì để làm khổ tôi trong những ngày sắp tới đây?’*

Trong tim đầy ắp ngậm ngùi, tôi nói:

"Bố không hiểu nổi em đâu! Bao giờ mắt em vĩnh viễn rồi, may ra bố hiểu!"⁵ Lúc nào em cũng nghĩ đến bố, dẫu rằng nghĩ theo cái cách riêng của em đã có. Bố tưởng em vui sướng lắm sao khi nhìn bố bị *frozen* cây viết? Cảm Hằng thì bảo em, sự *frozen* nảy sinh bởi bố đã không được tự do chạy đuổi theo người đàn bà ấy. Còn em lại tin sự *frozen* phát xuất từ những đổ vỡ trong gia đình và **trên hết là đến từ sức làm việc mạnh mẽ của em.**⁶ Với điểm này, có lẽ em hiểu bố. Vì vậy, mỗi khi nghe tiếng xe bố về, em vội vàng tắt ngay *computer* dù rằng khi ấy tư tưởng còn đang ào ào tuôn chảy. Tại sao em phải làm thế? Tại sao em chỉ chờ lúc bố vắng nhà, hay lúc bố ngủ say, em mới dám ngồi vào bàn viết? Bởi vì *em hiểu bố đang trong tâm trạng của một người bệnh nặng đến hồi sắp chết mà lại nhìn thấy kẻ khác khỏe mạnh, đâm nổi giận vô lý.* Em là đứa khỏe mạnh ấy. Nhưng vì thương bố, muốn chia sẻ với bố sự đau yếu, nên đành bóp lòng **KHÔNG DÁM** làm những gì mình tự do yêu thích, như bản chất xảy ra trong suốt cả đời em."⁷

TNH chăm chú nhìn tôi.

Tôi cúi đầu:

"Hai tháng qua, em hiểu những cơn khủng hoảng của bố trên việc viết lách nên cố thu nhỏ con người mình lại. Theo cơn bão cực đang đưa đến cho bố, em chẳng những không muốn từ bỏ, mà còn chú tâm tìm cách chia sẻ như đã từng làm thế nhiều phen trong suốt tám năm qua. **Đáng tiếc là tất cả mọi cố gắng của em đều vô ích.**"⁸

Tôi ngừng lời, quay mặt về hướng cửa. Từ lâu tôi vẫn ưa thích ngồi trong các quán *café* chung quanh toàn kính nhìn ra đường phố. Cảm nghĩ khô hài hiện lên trong óc: Chỉ cách một mặt kính mà giữa tôi và những con người đang lẩn quẩn trên phố kia lại có một khoảng cách tâm tình lớn rộng. Tôi thì thân nhiên nhìn ngắm họ và họ lại cứ như chạy đuổi với thời gian!

Tôi cười nhẹ:

"Bây giờ thì em đã hiểu ngọn nguồn tất cả mọi sự."

TNH vẫn nhìn tôi, ánh mắt nghi ngờ khó chịu.

Tôi kể :

"Sáng nay, tâm tình còn u uất quá, lần thứ hai, em gọi qua cho người đàn bà kia. Quả là em hèn thật trong **ý nghĩ cầu cứu bà ấy**⁹. Nhưng chẳng còn biết làm

⁵ (Note: Feb. 25/2016). Vẫn là ý nghĩ tôi về Âu Cơ 20 năm kể tiếp.

⁶ Đúng là BI KỊCH CỦA MỘT NHÀ VĂN! (Note: Feb. 25/2016).

⁷ Điều này không chỉ xảy ra với TNH 20 năm xưa, lại còn VỚI ÂU CƠ 20 năm sau.

(Note: Feb. 25/2016).

⁸ Cũng là BI KỊCH trong chuyện với Âu Cơ. (Note: Feb. 25/2016).

⁹ (Note: Feb. 25/2016)

sao khi mà em vẫn chỉ là **người đàn bà có một trái tim!** Trong câu chuyện, bà ta xác nhận với em rằng **vẫn liên lạc mật thiết với bố** vì đó là *quyền riêng của bà ta và của cả bố*. Còn nhiều dữ kiện đưa ra mà em ngẫm lại từ bố bấy lâu cho biết rằng bà ta không nói dối. Và em phải nhận, đó là một phụ nữ lạnh lợi miệng lưỡi, **một mẫu đàn bà hoàn toàn khác hẳn với em.**¹⁰ Em không thể chối rằng chính em cũng bị bà ta chế phục vì sự mềm mỏng, kể gì đến bố?"

Nhìn ánh mắt đang rất khiêu khích của TNH, tôi thản nhiên tiếp:

"Hơn nửa tiếng đối thoại, phải nói rằng em cứ bị quay cuồng bởi lời ông Vĩnh Kham, người chồng bà ta một lần nói với em qua điện thoại: *'Chị là nhà văn duy nhất mà tôi quý trọng và gọi đến để tỏ lòng quý trọng. Trong văn chương chị tôi nhận biết một tâm tánh rất thành thật. Nhưng xin nói, bởi vì sự thành thật ấy mà chị sẽ phải bị thua vô điều kiện trong những mưu mô của người đàn bà đó. Tôi thương cho chị nhưng cũng tiếc giùm cho ông Hoàng. Ông ta có viên kim cương trong tay, không lo trăn trọng lại vứt bỏ để nhặt lên một cục đất sét! Tôi khuyên chị chẳng nên buồn nếu mọi sự có xoay vần tệ hại.'*"

TNH cau mày giận dữ:

"Một người đàn ông khác nói về chồng em như thế mà em nở để yên sao?"

Tôi cười khẩy:

"Bố tưởng em không đau khi nghe ông ta thốt ra những lời ấy? Nhưng còn biết làm sao khi chính em cũng nhìn nhận **đó là một sự thật trắng trợn**. Đau hơn cả cho em là chính bố..."

Tôi bỏ lửng câu nói...

Sau cùng tôi tiếp:

"Nếu sáng nay không gọi cho người đàn bà kia, chắc chẳng bao giờ em rõ được tấm lòng thật của bố đâu. Hơn hai tuần qua, chúng mình đã đồng ý là bố sẽ bỏ đi. Và, trong đầu em vẫn là sự đau khổ khi nghĩ tới điều ra đi của bố. Nhưng kể từ lúc trưa nay trò chuyện xong với người đàn bà ấy, nỗi đau khổ trong em không còn mảy may lưu lại. Bố ở với em, vẫn nghe em nói đến cái điều sẵn sàng rũ bỏ trong quá khứ. **Hơn tháng qua, em níu kéo bố không phải vì đã mai một đi trong mình điều ấy, nhưng bởi vì em vẫn còn thương bố, nhất là thương Âu Cơ**, không muốn vì nỗi kiêu hãnh của mình mà làm mất đi lần thứ hai người cha của đứa con em. Em nghĩ, nếu bố hồi tâm quay lại, bố sẽ còn em và em sẽ bằng lòng sống theo ý bố để tìm ra một hạnh phúc mới.

Lịch sử lại tái diễn! Chính vì cú gọi "*cầu cứu trong tâm trạng cực kỳ đau khổ*" cho Long ở Dalat, cho cô Quỳnh Liên ở San Diego mà Âu Cơ quay lưng HẢN với tôi từ dạo **tháng 2/2015**. Đúng một năm qua rồi!

¹⁰ Trong câu chuyện điện thoại, có lúc người đàn bà nói: "*Tôi có đọc quyển Nhật Nguyệt Buồn Như Nhau. Qua tấm ảnh in trang gần cuối, thấy chị đẹp quá, nhất là ở đôi mắt vô cùng linh động.*" Rồi thêm: "*Trong đời, tôi vẫn ao ước có được một mối tình như kiểu mối tình của chị để có thể viết ra một tác phẩm như cuốn Nhật Nguyệt...*"

Tôi đâm chung hứng vì câu nói. Té ra bà chỉ muốn "giật" TNH để có đề tài mà viết! Nhưng bà quên rằng, tôi đâu phải là người vợ hung dữ như chị Lan (của anh Ngọc), và chính bà cũng đâu phải là người có cái tâm hồn biết thông cảm cho nỗi đau của kẻ khác (như tôi).

Nhưng **bố đã không biết nhận định giá trị em thì em cũng không van nài hay ép buộc làm chi.**"

Và tôi cười lạt:

"Bố vẫn nói rằng tám năm qua em tàn phá đời bố. Nhưng thật sự điều ấy có đúng? **Tám năm, phải nói rằng, kẻ bị tàn phá nhiều chính là em chứ không phải bố.** Khi gặp bố, em đang còn ở vào cái tuổi rất đẹp của một phụ nữ. Vậy mà em đã sống gì được cho em? Có phải rằng mỗi ngày em tự giam trong bốn bức tường để cúi mình trên cái *piano* mà dạy suốt từ sáng tới chiều, bù đầu ngáp mặt? Có phải tám năm em đã bỏ quên đời em quá nhiều trong việc tạo dựng một cuộc sống vật chất ấm êm cho bố, cho em, Âu Cơ và cả Vân San?"

[Thời gian 10 tháng ở nhà tôi, có lần Đăng Lạt nói với tôi: "*Anh rất nể phục em. Hằng ngày đi ra đi vào bất kể mọi giờ giấc khuya sáng, thấy em lúc nào cũng cúi mình trên cái piano hay nơi bàn viết, anh thật khiếp hãi. Sự cô đơn tỏa rộng, đồng thời một sức mạnh dữ dội bao trùm lên em. Anh luôn luôn tự nhủ: Đây mới đúng là một nghệ sĩ! So lại, thấy mình chẳng đáng vào đâu! "*]

"Có phải rằng ngoài cái quán sách cũ ở đường Santa Clara và cái chợ trời nhỏ, em gần như không biết thế nào là *shopping*, là se sua ăn diện hay *dancing*, phòng trà như mọi người phụ nữ? Có phải rằng, thay vì đi đến các cuộc vui thì em lại đắm mình trên bàn viết để chạy trốn nỗi cô đơn do từ những xung đột xảy ra trong gia đình? **Mọi điều ấy phải chăng là hạnh phúc như một đời em mơ ước? Và đó có phải là sự 'tự yêu mình quá' như hơn tháng qua bố vẫn xỉ vả em?"**

Tôi buồn bã tiếp:

"Giờ đây chúng mình hãy nhìn lại xem, có phải vì thương bố, muốn chia xẻ với bố những khổ sở trong thời gian mới thành hôn mà em cầm cây viết? **Có phải nguyên nhân khiến em lao vào cái nghiệp dăng cay này cũng chỉ duy nhất từ tấm lòng hiểu biết ấy mà ra?** Vậy thì, bố có bao giờ tự hỏi, có sao em bị tất cả bạn bè bố ngày nay thù ghét? Có sao lại bị chính cả bố quát lên trái tim những cú bạo tàn như đã làm hơn một tháng qua?"¹¹

Tôi nhìn thẳng TNH:

"Tuy nhiên, **có bao giờ bố nghe em nói lên tiếng nào than trách bố đã tàn phá đời em trong suốt 8 năm làm vợ?"**

TNH im lặng.

Tôi cười nhẹ:

"Giờ phút này **em thành thật không còn muốn giữ bố nữa** nên mới nói hết ra với bố. Trong số bạn bè bố, từ anh Trần Lam Giang, Thạch Các, Lê Duy Linh... cho đến luôn đám Trần Quảng Nam, Nguyễn Dũng, Cẩm Hằng... em nghe một điều: *'Nếu TNH bỏ TTBG ra đi tức là đã tự đeo vào mình một điều*

¹¹ Đúng là BI KỊCH CỦA MỘT NHÀ VĂN! (Note: Feb. 25/2016).

dại dột. Cây viết ông ta không chắc gì đặt xuống thành câu thành chữ **nếu không còn TTBG hỗ trợ cạnh bên.**'¹²

Và đêm qua, chuyện trò với anh Phạm Thái, anh ấy cũng nói: *'Nghịem qua lá số tử vi của hai người, chị thì tôi không lo, nhưng anh Hoàng có thể rất te tua nếu rời xa chị! Cái mạng anh ấy và mạng chị rất hợp, nhưng của anh ấy yếu hơn. Ở với nhau, chị hy sinh đời cho anh ấy nhiều hơn là anh ấy hy sinh cho chị. Nếu rời ra, chỉ anh ấy là người phải chịu thiệt thòi mà thôi.'*"

Buổi chiều xuống chậm. Những giọt nắng cuối cùng rớt lừng lờ trên các ngọn đào hồng khiêu bên ngoài quán.

[Nhớ lại những lời đêm qua anh Phạm Thái đã nói:

*"Chị là người rất tài hoa nhưng **trót phải mang định mệnh cô đơn cùng cực.** Chỉ khi nào xa cách, người khác mới cảm biết được chân giá trị quý báu của chị. Còn ở gần, ai cũng bị sự mạnh mẽ từ chị cuốn hút. Chị có thể làm ảnh hưởng kẻ khác chứ kẻ khác không làm ảnh hưởng nổi chị. Anh Hoàng đâu có xa, vẫn tưởng nhớ tiếc nuối chị mà thôi!"*

Và anh kết luận:

*"Người khác thì phải đối phó với cái gì bên ngoài con người họ, còn chị luôn luôn phải đương đầu với chính nội tâm. Hiện tại này cũng là một lần đương đầu nữa. Nhưng tin tôi đi, **đây sẽ là cú thử thách cuối cùng trong định mệnh.**"¹³ Chị hãy cố gắng vượt qua, mọi sự sẽ biến hóa êm xuôi!"]*

Tôi thân nhiên nhìn đôi mắt dữ tợn của TNH:

"Tất cả bạn bè bố thì tin như thế, trong khi bố mới là người nguyên rủa những cái gì em đem lại cho bố trong suốt tám năm. Bố đổ thừa đủ thứ lỗi lầm lên mẹ em, lên thằng San và lên cả em để dễ dàng bút áo ra đi mà không hối hận. Nhưng liệu bố có thấy những điều ấy là đúng mỗi khi thẳng thắn đối diện với lương tâm mình?"

TNH ngời im.

Tôi tiếp:

"Mọi người chung quanh khi nghe cuộc đổ vỡ này, ai nấy đều sùng sốt. Em là người sùng sốt trên hết. Nhưng, như người xưa đã nói: *Vợ chồng như áo cởi ra*, thì hiện tại, cái áo bố đã ố bẩn, không còn đáng cho em trân trọng, em cởi ra, ai muốn nhặt lên mặc thì cứ việc! Tâm tư em đã định kể từ 11 giờ trưa hôm nay sau cuộc trò chuyện với người đàn bà kia."

TNH vẫn không nói gì.

Tôi cười lạt:

"Hai tháng qua, em vẫn nghe bố nói đến điều bị *frozen* cây viết. **Nhưng có một sự thật cực kỳ quan trọng mà vì lòng ích kỷ riêng, bố không hề nghĩ đến:**

¹² *Lạy Thượng Đế! Xin điều này SẼ KHÔNG BAO GIỜ xảy ra cho Áu Cơ bé nhỏ bệnh hoạn của con! (Note: Feb. 25/2016).*

¹³ 20 năm sau mới thấy lời anh Phạm Thái là **Không Đúng!** "Cú thử thách CUỐI CÙNG" (và ĐÁNH GỤC ĐƯỢC TÔI, tôi thêm) không phải TNH, mà chính là Áu Cơ hiện nay. (Note: Feb. 25/2016).

Chính bố đã làm frozen tâm hồn Âu Cơ khi nó chỉ vừa 8 tuổi. Bố không thấy rằng mấy lúc gần đây, tính tình nó đổi khác hẳn sao?"

TNH vẫn chăm chú nhìn tôi.

Chỉ một giây thật ngắn, nhớ lại những kỷ niệm văn chương nghệ thuật trong 8 năm ăn ở, trọn con người tôi như rũ xuống trong một nỗi xót xa khôn tả. Một đoạn trong tập thơ sinh nhật TNH làm tặng tôi hiện ra trong óc:

"(...) Tám năm rồi em vẫn nhớ
tám lần sinh nhật em
có tôi chia cái khổ
và hạnh phúc cùng em
Em nhớ không em?
những ngày mưa âm
góc đường Số Hai gió hú đời căm
Đời thăm thẳm
tôi và em mình tạo cho đời
một đứa con
bụ bẫm
và những đứa con
lộng lẫy vàng son
Trong chữ là nghĩa
trong nghĩa cuu mang lá trí tuệ linh hồn
Mình tạo cho đời những đứa con..."

Tuy rằng ý nghĩ đã dứt khoát nhưng trái tim vẫn còn đau đớn. Giữa hai chúng tôi đã có biết bao ràng buộc! Một đứa con máu thịt và những đứa con chữ nghĩa. **Ở cái tuổi hiện tại của tôi và TNH là phải nên tiếp tục đi tới trên những gì đang thực hiện, chứ chẳng phải là bắt đầu làm lại.** TNH đang hành xử điều sau bằng cái đầu tâm tôi không còn nhận thức được ra đâu là lẽ phải. Tôi thật tiếc cho sự minh mẫn vẫn được tôi trân trọng trong suốt 8 năm.

Tôi nghĩ nhanh đến lời Kim Thủy đã khuyên ban sáng:

"Em biết chị là người vô cùng kiên nhẫn. Chị có thể khổ ghê gớm vì người đàn ông yêu chị, nhưng lại sẵn sàng rũ áo ra đi khi gặp kẻ tệ bạc với mình. Tuy nhiên ở lớp tuổi này, em xin chị làm gì cũng phải nên nghĩ về Âu Cơ trên hết. Nó còn nhỏ quá, thật đáng thương nếu bây giờ phải đi lại bước đường của Vân San hai mươi mấy năm xưa."

Tôi cười nhẹ:

"Bất cứ lúc nào bố muốn bỏ đi thì tùy ý, chỉ xin đừng nói ra mỗi ngày với em như một hình thức trả thù nữa. Nếu không còn tình cho nhau thì cũng nên dành cho nhau cái nghĩa. Và trên cái nghĩa đó, em tự thấy mình chưa hề làm gì lỗi đạo với bố để đáng phải nhận sự dẫn dắt. Em chỉ mong là nên cho em biết ngày giờ nào bố bỏ đi, em sẽ đưa Âu Cơ ra phố ngày đó để không có sự đau lòng, ít ra là cho nó. Khi trở về, mọi thứ đã xong, em chỉ còn làm cái việc đổi diện và tiếp tục cuộc sống cô đơn với Âu Cơ."

Tôi nói thêm:

"Có dịp nào đi ngang qua căn nhà đường Số Hai & William, bố hãy nhìn vào một chút. Nếu không còn nghĩ đến em thì cũng hãy nên nhớ, tại đó đang

còn hiện hữu một đứa con xinh đẹp được bố yêu thương săn sóc suốt 7 năm làm cha của nó. Còn bấy giờ số phận nó ra sao thì chỉ là định mệnh riêng nó phải gánh chịu mà thôi."

Suốt câu chuyện, TNH vẫn ngồi im nhìn tôi. ***Trong tôi, niềm kiêu hãnh ghé góm nổi lên.*** Tôi nghĩ nhanh đến những tháng năm cô đơn trước mặt, bà mẹ già, Âu Cơ, Vân San, cây viết và độc giả. Tôi cũng nghĩ đến TNH với thời gian đầu mới ra đi, cách gì cũng phải gặp những lao đao trên cuộc sống thực tế. Một tình cảm xót thương tràn lan suốt trong cơ thể...

Giọng tôi trầm xuống:

"Trong đời mỗi con người, nhất là với những nghệ sĩ, nhà văn, ít hay nhiều đều có những bóng ma đeo đuổi. Bố rồi cũng sẽ vì Âu Cơ mà ray rức như thế. Nhưng em xin bố hãy nên dẹp những tình cảm tiếc nuối ấy đi, (nếu có). Bố đã bỏ Âu Cơ đi tìm hạnh phúc ở một nơi khác thì hãy ráng mà gìn giữ hạnh phúc bằng cách vui chôn tất cả dĩ vãng về nó. Trên đời, không bất cứ người đàn bà nào có thể chấp nhận cho bố sống thanh thản theo các bóng hình quá khứ. Bố hãy tự thương bố bởi từ nay cho đâu có muốn, em cũng chẳng thể nào còn chia được chút gì với bố những nỗi đắng cay."

.....
[]

(Tác giả tự xóa bỏ 5 trang.)

(.....)
[]